

AUŠRA MATULAITYTĖ

prijaukinti
VĖJAI

Istorija, nutikusi
Kanaruose

ROMANAS

TYTO ALBA

AUŠRA MATULAITYTĖ

p r i j a u k i n t i
VĖJAI

Istorija, nutikusi Kanaruose

R O M A N A S

VILNIUS 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Aušra Matulaitytė, 2019

© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-388-8

*O vienintelė Meilė – tai šalis, į kurią pirmą kartą patekus
atrodo, kad čia jau gyvenai tūkstantį metų.
Ten norisi pasilikti amžinai, bet nelemta.*

J. Ivanauskaitė, „Miegančių drugelių tvirtovė“

IŽANGA

Kartais, kad baigtum rašyti istoriją, turi leistis į kelionę. Kopti į kalnus, neštis sunkiausią kuprinę ant pečių, gerti vandenį taip, lyg gertum vyną, jei norėtum apsvaigti. Kartais turi nusibrozdinti kelius, nudegti saulėje pečius, kvėpuoti tylą, kad išgirstum ją – savo istoriją. Kad jos keliai būtų tikri ir kiekvienas matomas vaizdas užgniaužtų kvėpavimą – turi žingsniuoti siaurais takeliais viena. Kartais reikia išklysti iš kelio, kad rastum lobį, arba atsisakyti lobio – kad rastum savo kelią.

PRIEŠISTORĖ

Naujas gyvenimas visada prasideda po Naujųjų metų. Mano mėgstamiausia diena – sausio pirmoji, paryčiai, kai nusiaunu batelius, nusivelku šventinę suknelę ir panyru į pūkinius sapnų patalus. Pirmosiomis dienomis gyvenimas pradeda bėgti kitu ritmu nei įprastai. Vis dar tikiu, jog pagaliau pavyks sulieknėti, įsimylėti ar gyventi sveikai. Ir visa tai stebuklingai pavyksta iki pirmosios taurės vyno ir prancūziško plikyto pyragaičio.

Jaučiausi beveik laiminga, beveik liekna ir beveik mylima. Beveik gyvenanti, o kartais – beveik gyva.

Dirbau jau vos egzistuojančiame internetiniame portale, kurio vadovas buvo verslininkas, ne žurnalistas ir net ne redaktorius. Dėl to atrodydavo, kad visos svajonės apie svaiginamą žurnalistės karjerą eina velniop. Iki vieno vakaro, kai mūsų mažoje redakcijėlėje įvyko kalėdinė šventė. Sėdėjome trise: aš, išmintingasis redaktorius Antanas, ku-

rio antakiai susiliedavo į minuso ženklą (tai blaškydavo dėmesį ir trukdydavo klausytis jo pastabų), ir reklamos vadybininkė Veronika. Lengvai apsvaigę nuo karšto vyno, administratorės stalčiuje susiradome Elizabet Gilbert knygą ir nutarėme jos lyg orakulo paklausti, kas mūsų laukia ateinančiais metais.

Sugalvojau skaičių, atverčiau norimą puslapį, pasirinkau kairiąją knygos pusę ir garsiai perskaičiau man skirtąją citatą: „Žmonės apskritai galvoja, kad laimė tarsi geras oras ateina savaime. Tačiau taip nebūna. Laimė – tai asmeninių pastangų vaisius. Dėl jos reikia kovoti, jos reikia siekti, reikalauti, kartais jos ieškant – net apkeliauti visą pasaulį.“

– Net ir visą gyvenimą keliaudama gali taip niekada ir nenusipirkti laimingo bilieto, – pasakė Antanas.

– Laimingo bilieto?

– Lemtingo. To, kurį nusipirkus viskas pasikeis.

– Kaip pasikeis?

– Na, nežinau, pavyzdžiui, oro uoste prie tavęs prieis darbuotoja ir pasiūlys skristi verslo klase. Arba lėktuve gausi vietą prie labai malonaus vyruko, jį įsimylėsi, o po metų jūs jau skrisit savo medaus mėnesio. Dar gali būti, kad skrydį atidės, bet gausi penkių žvaigždučių viešbutį ir galėsi šokinėti ant minkščiausios pasaulyje lovos nors ir visą naktį. Paprasčiausias variantas, kad ką nors įsimylėsi nusipirkusi bilietą Vilnius–Kaunas, taip irgi būna.

– kažkas šiandien nusiteikęs romantiškai.

– Realistiškai. Pati pagalvok. Gali visą gyvenimą pirkti loterijos bilietus, bet taip nieko ir nelaimėti. Gali visą gyve-

nimą skraidyti į kairę ir į dešinę, bet jei nenusipirksi lemtingo bilieto, tavo gyvenimas niekada taip ir nepasikeis, amžinai sėdėsi šitoje supuvusioje ir jau pelyti pradedančioje redakcijoje.

Štai ko man gyvenime trūko. Lemtingo bilieto!

. . .

Dievinu pavasarėjantį Vilnių, kai viskas bunda, šyla ir pražysta ir kvepia asfaltas po lietaus. Kai sugrįžta žiedai, šypsenos, lauko kavinės, dviračiai, žolė, šiluma ir žmonės. Kai tūkstantąjį kartą eini tais pačiais keliais, pakeli galvą, matai senovinius pastatus ir žinai, jog kadaise čia vaikščiojo jie – didingieji. Tie, apie kuriuos skaitei istorijos vadovėliuose. Nors niekada jų nematei, bet junti jų energiją, vis dar tvyrančią kažkur ore.

Dievinu gimtąjį Vilnių taip, kad turiu išvykti.

Į rojų.

KYLU. LEIDŽIUOSI

Kai lėktuvas atitrūksta nuo žemės, sumoju, kad jau per vėlu įjungti smegeninę, tad tik kartoju savo nuvalkiotą ir banalią mantrą: viskas bus gerai. Man dvidešimt septyneri ir aš vis dar tikiu, kad kaip tikėsi – taip ir bus.

Kojos paliečia Barselonos žemę (tarpinė stotelė) ir pasidaro ramiau. Šeštas kartas nemeluoja, nes Barseloną pažįstu kaip nuluptą. Žinau, kad jei pasuksiu iš Ramblos į tą siaurą gatvelę kairėje, rasiu menininkų kvartalą, o jei nuspręsiu eiti dešiniau – imigrantų kvartalą ir amžinai džiūstančius skalbinius. Man pavymui rėks ir mojuos seniausios profesijos atstovės, bet kažkodėl tai visai neprimins filmo „Graži moteris“ – priešingai. Ir būtent šią akimirką norėsis palįsti po dideliu skėčiu ar tapti mažu landžiu kirmėliuku ir nusigrūsti kur nors į kamputį arba būti sunaikintai dichlofoso. Kovoti su visu tuo negaliu, kad ir kaip norėčiau. Šį kartą Barselona

man tik tarpinė stotelė. Todėl aplenkiu šį kvartalą ir ramiai nužingsniuojau į prekybos centrą katalonų nemėgstamiausiu turistų maršrutu.

Ispanijoje vis dar krizė, tačiau prekybos centre maisto vežimėliai dvigubai didesni nei Lietuvoje. Pasiimu tik jogurto ir einu į centrinį miesto turgų ieškoti šviežių vaisių. Pakeliui sumoju, kad viešbutyje neturiu stalo įrankių, tad lauko kavinėje nugvelbiu vienkartinę šakutę. Valgyti jogurtą su šakute – naujas potyris. Visai kaip leistis į kelionę be atgalinio bilieta. O gal šįkart negrįšiu?

Vaidinti gyvenimą išmokau iš savo močiutės. Ji nuolat stengdavosi atrodyti geresnė, turtingesnė ir dar visokia - *esnė*, nei yra. Turėjo išeiginius batus, kuriuos ištraukdavo iš spintos, kai kur nors eidavo (pas drauges, į kiną), batai buvo odiniai, pilki, pirkti *po blatu*. Kaskart juos kruopščiai nuvalydavo, pasitrynusias vietas patepdavo flomasteriu – ir *voilà!* Kaip nauji. Dar ji turėjo prabangius kailinius (iš išorės). O jų vidus – pamušalas – buvo sudilęs, bet močiutė rūpestingai jį suadė. Tiesa, tų kailinių ji negalėdavo nusivilkti (tada žmonės pamatytų suadytą pamušalą), tad jais vilkėdama eidavo tik į parduotuvę ar į kapines aplankyti senelio. Taip darydavo kiekvieną penktadienį. Juokdavosi, kad kaip kadaise eina į pasimatymą. Romantiškai viena pasėdėdavo ant suolo ir grįždavo namo.

Namuose ji taip pat rengdavosi gražiai, jei kas ateidavo į svečius, apsiaudavo aukštakulnius batelius ir ryšėdavo lininę, pačios kruopščiai siuvinėtą prijuostę. Kam nors paklausus, kaip sekasi, atsakydavo – puikiai. Dar kažką pridur-

davo ir daug šypsodavosi (senatvėje buvo susidėjusi baltus dantis). Nors gydytojai grasino amputuoti kojas ir dažnai naktimis ji kęsdavo tokius skausmus, kad negalėdavo užmigti. Tačiau toks gyvenimas buvo už kulisų, o scenoje visai kitoks. Ji net su telemarketingo atstovais telefonu kalbėdavo itin maloniai, tik padėjusi ragelį visaip juos iškeikdavo. „Svolačiai, vagys“, – sakydavo.

Kai paskambino telefoniniai sukčiai, močiutė taip pat nesutriko:

– Sakot, mano sūnus padarė avariją, sužeidė žmogų, dabar sėdi kalėjime ir jums dabar turiu perduoti pinigų, kad jį išvaduočiau? Pone pareigūne, prašau, palaikykite jį ten kaip galima ilgiau. Jis visą mano maistą iš šaldytuvo baigia suėsti, o ten bent pasėdės ramiai ir nemokamai pavalgys.

Ir aš išmokau vaidinti gyvenimą. Vienoks jis buvo mano kambaryje, kitoks – socialiniuose tinkluose ir už mano buto durų. Iš jos išmokau blefuoti. Todėl peršalusi ar susirgusi gripu negulėdavau lovoje, iš spintos ištraukdavau gražiausius apdarus, visaip prisidažydavau, ir po kelių dienų liga pasitraukdavo lyg niekur nieko. Nejau prasidėsi su nenormalia?

Močiutė buvo geriausia mano draugė. Nemeluosiu – nekantriai laukdavau mūsų jaukių pasisėdėjimo popiečių, o jei nesisekdavo su vyrais, galėdavau tiesiai eiti pas ją. Išsipasakoti ar patarimo paklausti. Kartu gerdavome kavą su kondensotu pienu, ir kažkodėl tomis akimirkomis galėdavau jausti gyvenimo saldumą.

– Ramūnas mane vėl pakvietė kavos, – sykį lyg gyriausi, lyg skundžiausi močiutei.

– Ir kaip tau jis?

– Nežinau. Jis labai tyliai kalba. Beveik nieko negirdžiu ir nesuprantu.

– Tai nelabai?

– Nelabai, – atsidusau, nes lauke buvo labai šalta ir snigo, ir aš grįžusi po paskaitų tingėjau kur nors eiti, pakeliui užbėgau tik pas močiutę ir užnešiau jai kelis maisto produktus vakarienei.

– Tai parašyk, kad kavos ir namie turi. Ir dar prie kavos saldainių, – linksmi kvatojosi ji.

Šyptelėjau, nes žinojau, kad slapta ji man pavydėjo laisvės ir galimybės rinktis.

Tik ta laisvė jau seniai nebe tokia, už kokią kovojo mūsų proseneliai, tėvai ar seneliai. Dvidešimt pirmame amžiuje mes ją suvokiame kitaip, ir galbūt turime gerokai per daug. Mes nesaugome daiktų, kaip tai darydavo jie. Priešingai – greitai jų atsikratome, kaip ir žmonių, ir ieškome naujų, juk pasiūla didelė. Mes turime tiek daug pasirinkimo, kad kartais pasimetame tarp daugybės variantų ir blaškomės kaip tos plaštakės, karštą vasaros naktį įskridusios pro atdarą langą. Tokia mūsų laisvės kaina.

Mano močiutė žavėjosi tokia laisve ir niekada manęs nesmerkė, kad man nepavyksta užmegzti artimų santykių su koku nors rimtu ir gerai išauklėtu vyru.

– Kas bus tavo, nepabėgs, – sakydavo ji.

– Kaip tavo Vladas nepabėgo? – vis smalsaudavau, nors jos meilės istoriją žinojau atmintinai. Savo senelio niekada nemačiau. Nespėjau.

– Taigi. Kaip mano. Mus juk priverstinai sutuokė. Po karo. Susprogdino mūsų namą, neturėjom kur gyventi. Paskui sutikau jį, jis mane pamilo ir po savaitės buvo vestuvės. Net išsižioti nespėjau, o jau vyras ir žmona. Žinoma, paskui ir aš įsimylėjau. Gal po kokių metų, ne anksčiau.

Tie laikai man skambėjo kaip koks meksikietiškas serialas. Tokie tolimi ir nepažinti. Net vadovėliuose to neperskaitysi.

Kartais ją nudžiugindavau ir iš visų savo mergintojų leisdavau išrinkti man jaunikį pagal nuotraukas. „Su šitu gražiai atrodysi vestuvinėse nuotraukose“, – sakydavo močiutė. „O šitas ne. Šitas primena man tokį Stasiką, kuris manęs iš šokių nepalydėjo namo ir užtraukė didelę gėdą. Tais laikais, jei grįždavai viena iš šokių, reikšdavo, kad esi niekam tikus merga. Per jį net dvi savaites į šokius nėjau. Bet paskui atsileidau, nes tai buvo vienintelė pramoga mūsų mieste. Iš šokių nors ir kiekvieną šeštadienio vakarą galėdavai grįžti su skirtingais berais, bet bučiuotis – tik su vienu. Kitaip žmonės imdavo vadinti tuo negražiu žodžiu iš k raidės.“

Ji mane įpareigojo visada rinktis geriausia. Atsistoti pirmai eilėje prie torto ir prie vyro.

– Vaikeli, turi gauti tai, ko nori, – grūmodavo pirštu.

– O kaip tu?

– Mano laikais viskas buvo kitaip. Negalėdavai taip rinktis. Iš pradžių išvis nebuvo galima rinktis, turėjai anksti ištekti. Imdavai *šiokį tokį bele kokį* vyrą, juk ilgai negyvensi ant tėvų sprando ir jų duonos nevalgysi, o emancipuotos moters tais laikais buvo ne mada.

– O paskui?

– O paskui, jau gyvendama su vyru, net apatinių spalvos negalėjai pasirinkti, o kartais ir dydžio. Imdavai už talonus tai, kas tuo metu papuldavo po ranka. Bet tu turi gauti tai, ko iš tikrųjų nori.

– O jei niekada neištekėsiu ir neturėsiu vaikų? – kartą jos paklausiau.

– Tuščia to, tada gyvensi. Kvėpsi gyvenimą pilna krūtine. Ir daug keliausi, kaip dabar.

Močiutei visada atrodė, kad keliauju daug, gal net per daug. Išnaudojau kiekvieną surastą projektą ir galimybę, bet niekada nesideginau išsidrėbusi prie prabangaus baseino – tokios kelionės buvo ne mano kišenei. Dažniausiai apsi-stodavau kitų namuose, įsitaisydavau kur nors ant sofos ar grindų. Koks skirtumas kur, jei gauni progą pamatyti kitą miestą ar šalį beveik už dyką.

Iš kiekvienos kelionės jai parveždavau magnetuką, ir šį ji išdidžiai užsilipdydavo ant šaldytuvo. „Jau dvidešimt penktas“, – skaičiuodavo ir liepdavo kruopščiai surašyti šalis ir miestus, kuriuose jau buvau, kad galėtų pasigirti kaimynei ar draugei, kai susiskambins. Viską lėtai skaitydavo iš lapelio: „Barselona, Berlynas, Praha, Viena, Budapeštas, Frankfurtas, Ryga, Talinas, Madridas, Paryžius, Roma, Milanai, Kreta, Londonas, Oslas, Strasbūras, Niujorkas, Valensija, Alikantė, Saragosa...“ – kol kaimynė padėdavo ragelį – greičiausiai pabosdavo arba norėdavo pasigirti savo anūkais, bet negalėdavo įsiterpti.

– Oi, koks juokingas pavadinimas – Saragosa, – mestelėjo močiutė. – Pamenu, mes su broliu vaikystėje vadinome

vienas kitą *saragosa*, kai norėdavome pasišaipyti, visai nežinodami tikrosios šio žodžio reikšmės. O čia, matai, Ispanijos miestas, ir net penktas pagal dydį.

Močiutė labai norėjo skristi lėktuvu. Tas noras galėjo pasirodyti keistas tik tam, kas šimtą kartų buvo atsiplėšęs nuo žemės. O ji nebuvo nė karto, kaip ir dauguma senų žmonių, kurie gyveno karo, o vėliau Tarybų Sąjungos laikais. Ji tik daugybę kartų buvo Maskvoje (keliavo traukiniu), o senatvėje niekur neskrido. Ne kartą ją įkalbinėjau keliauti kartu. Ji norėdavo, matėsi iš jos akių, bet neskrisdavo. Gal bijojo? Gal neleido sveikata? Be to, nesutiko apdrausti nė viena draudimo kompanija (staigmena, bet sulaukus septyniasdešimties metų Lietuvoje faktiškai neįmanoma apsidrausti kelionės draudimu), nes žmonės čia nurašo lyg pasenusias prekes, lyg tuos aplūžusius brokuotus žaislus, kuriais žaisdavau vaikystėje.

Kartą ji paprašė manęs nuvežti ją į oro uostą. Susiraukiau, kad galiu nupirkti jai bent trumpą kelionę, bent iki Rygos. Bet ji tik krestelėjo savo žilus plaukus: „Tik į oro uostą.“ Ten sėdėjo kelias valandas, lyg lauktų lėktuvo. Nusipirko kavos, lėtai ją gurkšnojo ir stebėjo žmones.

– Dabar galiu pajusti tą jaudulį pilve. Ar tavęs nepykina prieš skrydį?

– Gal nuo kavos pakilo spaudimas?

– Kažin. Sakau, kad jaučiu tokį jaudulį, net nežinau...

Kaip prieš savo vestuves.

– Kurios buvo prieš šimtą metų? – šyptelėjau. – Kur pirmausia skristum?

– Žinoma, kad į Meksiką, nes ten gyvena Chosė Antonijus iš serialo „Laukinė moteris“. Toks gražus gydytojas, žinau, kad ir tau jis patiktų. Tik meilėj jam taip nesiseka... Kaip ir tau...

Ir ji išskrido vieną ankstyvo pavasario naktį, palikusi savo katiną, neplautą kavos puodelį kriauklėje ir vidiniu užraktu užrakintas namų duris. Su savimi nepasiėmė nė vieno tiek metų saugoto daikto. Reikia tikėtis, jog bent skrydis buvo geras.

Vėliau su mama jos spintoje radome naujų, visiškai nenaudotų servizų ir kruopščiai sulankstytų drabužių, mažų muiliukų ir levandų maišelių nuo kandžių. Abi sutarėme, kad nebus jokių išeiginių apatinių, nenaudojamų puodelių ar batelių, laikomų ypatingai dienai. „Gyvensime šia diena“, – sakėme lankstydamos močiutės drabužius. Po poros metų mamos spintoje radau tokią pat saugomą drabužių krūvą. Begalę nériniuotų apatinių ir niekada nemūvėtų nailoninių kojinių. „Gyvensiu šia diena“, – tada sau pasakiau, pakuodama drabužius labdarai. Kartais žmonės labiau brangina daiktus nei žmones ar akimirkas...

Keista, bet aš viską sunešioju iki skylių ar nebeišskalbiamų dėmių. „Viendienė“, – sakydavo močiutė. „Tokia karta“, – atšaudavau jai. Vaikystėje žaislus labai saugodavau, tėtis jų parnešdavo brokuotų, sulūžusių ir man sutaisydavo. Ir žaisdavau jais amžinybę. Nieko nesulaužiau. Dabar kiti laikai. Viską numetu, sulaužau, išardau, gėles numarinu.

Būtent dėl to mes jau seniai pamiršome, kaip reikia mylėti, kas yra intymumo akimirka ir dviejų nuogų žmonių pokalbis lovoje. Arba apskritai pokalbis žiūrint vienas kitam

į akis. Kai sėdim su drauge kavinėje, ji man sako: „Žiūrėk, čia tas stambus bankininkas.“ O aš matau tik jo sužadėtinę. Vienišą, baisiai liūdną, žiūrinčią kažkur į tolį, tuo tarpu jo žvilgsnis įsmigęs į naujausio modelio *aifoną*. Daugiau nieko nematau. Nei jų sunertų delnų, nei laimingų akių ar bendro juoko. Nors meluoju, matau tas akimirkas, kai jie sukrinta į didelę ir plačią lovą, atsuka vienas kitam nugaras, tingiai pasiražo ir kiekvienas čiumpa savo telefoną. Matau du svetimus žmones vienoje lovoje. Kurie nesikalba ir nesimyli. Tiksliau, užsiima seksu maždaug kartą per mėnesį, nes taip reikia. Profilaktiškai, ir tiek. Kai žiūriu į juos, matau save. Prieš kelis mėnesius ir aš buvau viena iš tų, kurie lovoje nesikalba ir nesimyli. Kurie sukrinta į lovą ir galvoja: „Dieve, ir taip bus visada? Kodėl aš guliu su šiuo svetimu žmogumi vienoje lovoje ir neturiu jėgų išeiti?“

Vieną naktį susapnavau baisiausią košmarą savo gyvenime. Ernestas pagaliau man pasipiršo. Priklaupė ant vieno kelio ir įteikė žiedą su deimantu. Pabudau išpilta šalto prakaito, supratusi, jog reikia vynioti meškeres, kol dar nevēlu.

. . .

Susitikome kavinėje. Jaučiausi tokia tuščia – sėdėjau priešais jį ir nieko nejaučiau. Mačiau, kaip jis sunkiai prisimerkia. Mano tuštuma alsavo man į nugarą. Tarp mūsų liko tik tylą, nors per pirmuosius pasimatymus čiauškėdavom nesustodami ir negalėdami paleisti vienas kito rankų. Negaliu prisiminti, kada mus pasiglemžė ta tuštuma ir abejingumas. Nepamenu, kaip

tapom svetimi ir vietoj įprasto „Labas, kaip šiandien sekėsi darbe? Žinai, ką aš turiu tau papasakoti?!“ ištardavau tik tylą „Labas, maistas ant stalo“. O paskui dar pridurdavau: „Mano serialas garuoja kompiuterio ekrane.“ „Turiu susitikti su Sandra ir aptarti jos naująjį rudens garderobą.“ „Šiandien man jogos pamoka.“ Norėjau būti bet kur, tik ne su juo.

Abu žiūrėjom į grindis. Jis pakilo. Nemačiau to, bet jaučiau. Žinojau, kad, kai pakelsiu akis, jo nebebus prie staliuko. Nebebus ir mano gyvenime. Jaučiau, kad tai lemiamas akimirka, dar galėjau surikti ką nors, bet ką, bet viduje jaučiausi kaip tie pomidorai, kuriuos auginau ant palangės. kažkas iš jų iščiulpė paskutinius syvus dar nespėjus užaugti. kažkas iščiulpė mūsų syvus. O aš kadaise svajojau apie Paržių, baltojo aukso žiedą. Kvailė.

Mums išsiskyrus pajutau neįprastą lengvumą, kurio seniai nebuvo jautusi. Niekas nebuvo gerai, bet buvo laisva ir lengva. Tarsi siela ir kūnas pradėtų gyventi atskirą gyvenimą.

Pastebėjau, jog gyvenime dažnai nemokame sulaukti savo laiko ir skubame kažką gauti tuoj pat ir čia. Tada įlipame ne į savo autobusą, įstojame visai ne į savo specialybę, gauname visai ne savo darbą ir išteiname visai ne už savo žmogaus. Taip, akimirka būname laimingi, bet vėliau visa ta laimė apkarsta. Ir tada supranti, kad reikėjo dar šiek tiek palaukti, o ne vyti visai ne savo autobusą. Palaukti, kol grindys atsilaisvins būtent tavo šokiui, kol atvažiuos būtent tavo autobusas, kol ilgomis pastangomis gausi savo darbą ir sutiksi savo žmogų, su kuriuo išties būsi laiminga. Ir tada niekas tavęs neišsives, niekas nesugebės atimti tavo vietos. Svarbiausia mokėti sulaukti.

*Kartais reikia išklysti iš kelio, kad rastum lobį,
arba atsisakyti lobia – kad rastum savo kelią.*

© Provanso fotostudija

Aušra Matulaitytė – kūrybininkė,
žurnalistė, įsimylėjusi Ispaniją.
2004 m. buvo išleistas jos apsakymų
rinkinys „Angelas juodais drabužiais“.
„Prijaukinti vėjai“ – pirmasis
autorės romanas.

Kai tau 27-eri, galima šokti į bendraamžių šeimos idilės traukinį arba... nusipirkti „lemtingą bilietą“ ir nuskristi į Kanarus. Taip padarė šios knygos pagrindinė veikėja Alba. Išdrįsusi palikti blėstančią meilę, pabodusį darbą ir mylimą Vilnių, ji leidžiasi į naujo gyvenimo paieškas mažoje Kanarų saloje Lansarotėje. Albos gyvenimą kaipmat pagauna ispaniškas ritmas. Nuostabi salos gamta, svaiginančios pažintys ir, žinoma, meilė. Bet ar pavyks Albai susigrąžinti gyvenimo džiaugsmą?

Ši knyga ne apie mane, ji apie mus visus – svajojančius apie vėjus, įsisukančius į kasdienybę ir sujaukiančius įprastą ritmą. Ji apie tuos, kuriuos jaukinamės ar dar tik trokštame prisijaukinti. „Prijaukinti vėjai“ – istorija visiems, pasiilgusiems nuotykių, vasaros, palmių, vandenyno, šilumos, Ispanijos ar meilės. Ją rašyti pradėjau gyvendama vienoje nuostabioje Kanarų salų – Lansarotėje, o baigiau vidurnaktį Madride, sėdėdama ant suoliuko Retiro parke ir jusdama į gyvenimą pamažu atplūstančius naujus vėjus.

Autorė

ISBN 978-609-466-388-8

TYTOALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt